

Datorn är en dålig barnvakt

Massmedia svämmar över av lovord om datorernas oöverträffade pedagogiska förmåga. Men överträffar den verkligen din egen? Kan vi överlåta våra barns uppfostran åt ett redskap?

Jag hävdar bestämt, att barnen inte bara blir fetare utan även dummare och ledsnare av att huvudsakligen umgås med en elektronisk plastburk!

Människan är en social varelse. Vi behöver använda *alla* våra sinnen – hela tiden. Vi lär oss och växer, tack vare våra kontakter med andra människor. Det här kan vem som helst räkna ut med tärna, som Pippi Långstrump skulle ha sagt.

Undersökningar visar att barn i skolåldern samtalar med en vuxen i genomsnitt tre minuter per dag! Man frågar sig: Vart är vi på väg och vilket slags samhälle vill vi ha?

En kompis har berättat, om en liten grabb i England, som tillbringade inte mindre än sju timmar om dan framför datorn, med olika spel. Hans styvmor tyckte om att ha det *rent* omkring sig.

Och visst, barns upptåg och lekar sätter många gånger vårt tålamod på prov. Att ha några barn med tillhörande kompisar som ska måla vid matbordet kräver – även om barnen sköter sig själva – mestadels en rengöring av köket efteråt. Samma barns vinterkläder och stövlar – plaskvåta – fyller ett helt badrum. Alla lösa kuddar i huset, även soffkuddarna ryker när det ska byggas koja och badrummet svämmar över vid vattenexperiment.

I datorns värld förblir allt rent och snyggt utanför skärmen. Det är lätt att förbise de ohyggligheter eller fänigheter, som ofta utspelar sig på den. Hur mycket vet du om vad dataspelen innehåller? För att gå till mig själv, har jag svårt att ens fästa blicken på dem och jag är ändå en mycket van datoranvändare. Det finns en programvara med vars hjälp du kan reglera barnens datortid och även fördela den mellan t ex syskon. Efter en viss tid har man förverkat sitt lösenord och kan inte komma in i datorn. Det här programmets blotta existens tycker jag kan ge oss en vink om att något är på väg att gå mycket snett.

Vår dotter Hanna, sex år, kommer in och säger:

– Jag har inget att *göra*. Får jag spela dator?

Jag säger nej, utan motivering. Hanna klättrar i stället längst in i klädkammaren för att *utforska*. Hon kliver över kartonger och prylar för att nå hörnet med sommarsaker.

Där finns en fläkt som pappa brukar använda i rummet när det är för varmt. Hanna placerar fläkten på golvet i vardagsrummet och startar den. Nu vidtar ett experimenterande med flygförmågan hos olika material. Hur bra kan en kartongbit flyga på luftströmmen? Hur bra flyger en fjäder, en fjäder med tråd fastsatt, en pingisboll, olika tygbitar och olika stora tussar av skumgummi? Hur bra flyger ett russin egentligen!

Undrar just hur många dataspel, som når sådana pedagogiska höjder som de här försöken!

Jag vill att vi tillsammans bestämmer oss för att inte låta datorn bli en dålig surrogatförälder. Den är ett fantastiskt redskap, men den ska inte styra våra liv. Det finns väl knappast någon, som skulle kunna tänka sig att tillbringa fler timmar än nödvändigt ihop med t ex sin matberedare eller sin tvättmaskin.

Slutligen har jag ett förslag. Stäng först av mobiltelefonen! Leta fram dina barn! Troligen kan du hitta dem framför någon datorn. (Har du inga barn finns det säkert något i bekantskapskretsen, som behöver komma ut.) Tag sen barnet/barnen och gärna några kompisar också och låt dem packa varsin ryggsäck. Sen tar ni er till någon av våra nästan öde fotbollsplaner eller skidspår. Där spelar ni boll eller roar er på annat sätt i ett par timmar. Ni äter matsäck och varm dryck, som med fördel kan tillagas på det medhavda stormköket som du lär barnen hantera. Efteråt sätter ni er i solen och bara har det skönt.

För att citera en känd sångtext:

”Det ska va gött att leva, annars kan det kvetta!”